

СМРТ ОМЕРА И МЕРИМЕ

Двоје су се замилили млади:
Омер момче, Мерима девојка,
у пролеће, кад им цвета цвеће,
кад им цвета зумбул и каранфил.
Упази и једна мала стража,
мала стража, Омерова мајка,
па беседи Омерова мајка:
„Мили сине, Омер’, момче младо,
ти не љуби Мериме девојке!
Лепшом ће те оженити мајка —
лепом Фатом новог сердара.
Још је Фата од рода богата,
и тебе ће потпомоћи благом“.
Ал’ беседи Омер, момче младо:
„Прођи ме се, моја мила мајко!
Није благо ни сребро ни злато,
већ је благо што је срцу драго“.
То не слуша Омерова мајка,
већ насилу оженила сина,
и насилу довела девојку.
Кад је било вечер по вечери
и младенце у ложницу свели,
ал’ беседи Омер, момче младо:
„Ао Фато, ала ти си лепа!
Моја Мера није тако лепа,
ал’ је Мера срцу моме драга.
Ој, бога ти, Фатима девојко,
донеси ми дивит и артије,

да напишем до две до три речи;
јер је моја победљива мајка,
па ће рећи да си м' уморила".
Кад је мајки књигу написао,
он говори Фатими девојки:
„Ој, бога ти, Фатима девојко,
купајте ме ђулом руменијем,
пронес'те ме покрај моје Мере,
нек ме Мера мртвога целива,
кад ме није живог пољубила.
Ој, бога ти, жалосна девојко,
не пуст' гласа до бијела дана,
нек се моја навесели мајка,
и сестрице кола наиграју
и у колу песме напевају!“
То изусту, па и душу пусти.
Кад ујутру бели дан освану,
уранила Омерова мајка,
носи киту ситнога босиљка
да пробуди двоје младенаца.
Цикну, викну Фатима девојка:
„Ој, бога ми, мила моја мајко,
сикоћ ти је Омер починуо!“
Ал' беседи Омерова мајка:
„Бог т' убио, Фатима девојко!
Ти си ми га уморила млада!“
Ал' беседи Фатима девојка:
„Нисам, мајко, живота ми мога!
Нег' ево ти до две до три речи
што је теби Омер оставио“.
Чита речи Омерова мајка,

чита речи па сузе пролива.
Купаше га ђулом руменијем,
понеће га Мериноме двору.
Ал' беседи Мерима девојка:
„Бул мирише, мила моја мајко,
ђул мирише око нашег двора;
чини ми се — Омерова душа“.
Ал' беседи лепе Мере мајка:
„Муч', не лудуј, Мерима девојко!
Муч', не лудуј, кад будала ниси!
Сад твој Омер другу драгу љуби,
а за тебе младу и не мари!“
Ал' беседи Мерима девојка:
„Бул мирише, мила моја мајко,
ђул мирише — Омерова душа“.
Она стрча доле низ чардаке,
па истрча на сокак на врата,
види грану ситнога бисера,
богом брати до два побратима:
„Чија ли је грана од бисера?“
Ал' беседе до два побратима:
„То је грана младога Омера“.
Ал' беседи Мерима девојка:
„Богом браћо, до два побратима,
спустите га пред моје дворе —
да га јадна мртвога целивам,
кад га нисам жива пољубила!“
Спустише га пред Мерине дворе,
к њему Мера жива примакнула,
мртва Мера црној земљи пала.
Сабљама јој сандук сатесаше.

Кад Омера од двора понеше,
тада Меру у сандук спустише;
кад Омера на гробље донеше,
тада Меру од двора понеше;
кад Омера у раку спустише,
тада Меру на гробље донеше;
кад Омера земљицом посуше,
тада Меру у раку спустише.
Ту се туку до две старе мајке
и проклињу и старо и младо
ко растави и мило и драго.